

πῶς χωρὶς νὰ ξέρουν γι' αὐτά
θὰ ζῆτον παράθεσ πάντα
ἔθνη, κράτη, κι' ἰδιώται.

Βεβαίως 'στὸν Παράδεισον καί 'στην ζωὴν τὴν ἄλλην,
ὅπου δὲν βλέπεις τῶν βροτῶν ἀγρία βιοπάλην,
ὁ πλοῦσιος παρακαλεῖ τὸν πένιτα νὰ τρέξῃ
καί μὲ νεροῦ σταλαγματιὰ τὰ χεῖλη νὰ τοῦ βρέξῃ.

'Ομως ἐδῶ 'στὸν σπαργμὸν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
ὅπου σὲ σάρκες ἐντροφυοῦν ἀνθρωποφάγοι σκύλοι,
νομίζω πῶς παρακαλεῖ τὸν πλοῦσιον ὁ πένις
νὰ τοῦ δροσίση μιὰ στιγμὴ τὰ διψασμένα χεῖλη.

Κόσμος χαριτωμένος,
καὶ τῶν βροτῶν τὸ γένος
τρισάθλιον σφαδάζει.

Καὶ κάθε τόσο δόλους,
ποῦ σκιάζουσι καὶ διαβόλους,
γιὰ τὸν παρά σπουδάζει.

'Ανθρωποὶ διαλεκτοὶ
κάνουσι μιὰ φρικτὴ
'στὸν Μαμμωνᾶ θυσία.

Κι' ἀνάβουσι φωτισταὶ
καὶ γίνονται βουτισταὶ
'στὴν αἱματοχυσία.

Ἵγνύεται περισσῶς
ὁ Μόσχος ὁ χρυσός,
καὶ φλέγει σὺν Ἡφαίστειον.

Εἰς ὄρας τρομαρὰς
βάλαμον ὁ παρὰς
καὶ ντάτις ντι κούστιον.

Τοῦ μπί ὀρ νὸτ τοῦ μπί;
τάχα θὰ ξαναμπῆ
μέσα 'στὸ Κεντρικὸ μας κινένο νέο δάνειο
νὰ ἴδουμα φῶς οὐράνιο;

'Ονειρα μὴ ζητῆς...
'στοῦ κόσμου τὸ καμίνι
ἐκεῖνος νικητῆς
'στὸ τέλος θ' ἀπομείνη,
ποῦ θάχῃ πορτοφόλα γεμάτη γιὰ φεμί,
καὶ σ' ἄλλους θὰ 'μπορέσῃ νὰ δώσῃ συνδρομή.

'Ορθοῦται κολοσσός
ὁ Μόσχος ὁ Χρυσός,
τοῦτον καὶ σὺ προσκύνει.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν φέρα
κι' ἐγὼ σὲ βλέπω τώρα
σὺν Ἀγγλικῇ στερλίνα.

Μὴν εἶσαι πάντα βλάκας καὶ κουφιοκεφαλάκης,
μὴ σήμερα πολέμους γαυρῆς καλλινίκους,
ἐγὼ κι' ἐν παροιμαῖς ἐλάλησα πολλὰς

κι' ἔκαμα παραινέσεις πρὸς νέους Δημοτικούς
σὺν ἄλλοις Ἰσοκράτη, σὺν γέρονι ἐμφορῆς,
πλὴν πάντες ἠλιθίως ἔμειναν ἀπαθεῖς.

Συνεταιρίζου πάντοτε μὲ κάθε χρυσοθήραν...
τῆς Γαλικίας τὴν Λεμπέρχη οἱ Γερμανοὶ τὴν πῆραν,
μὰ τὸν χειμῶνα, Περικλῆ, ποσὶς δὲν ἀμφιβάλλω
ποῦ θὰ ξανάμπουν 'στὴν Λεμπέρχη οἱ Ρῶσοι δὲχως ἄλλο,
κι' ἔπειτα πάλ' οἱ Γερμανοί, κι' ἔπειτα πάλ' οἱ Ρῶσοι,
κι' ἔτσι τοῦ λέξ ὁ πόλεμος ποτὲ δὲν θὰ τελειώσῃ.

Γι' αὐτὸ μ' ἐνεῖρατα τρελλοῦ
μὴν κοπανᾷς ἀέρα...
κοπιάζε κι' ἐπιμελοῦ
κι' ἀπὸ τὸν Σέγκ ἐπωφελοῦ
κι' ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα.

Νὰ τῶχης πάντα διπορτο σὲ κάθε γεγονός,
νὰ γίνῃς ὁ διπρόσωπος ἐκεῖνος Ἰανός.

Τοὺς οὐδετέρους νὰ κυτᾶς
καὶ χορτασμένους νὰ ῥωτᾶς:
τοῦ μπί ὀρ νὸτ τοῦ μπί;

Τάχα 'στὸν πόλεμον αὐτὸν
ἀπὸ τὰ κράτη τῶν κουτῶν
ποῦ σκέπτεται νὰ μπῆ;

Νὰ παῖχης καραγκιζέ-μπαρδὲ
καὶ μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ,
κι' ὄλο νὰ μπαينوδαίνῃς.

Νᾶχῃς καὶ τὰ φεγγάρια σου,
καὶ νάσαι 'στὰ παζάρια σου
τοιφοῦτης τραγογένης.

Παράς, θεότης ἀγαστὴ
πάντων ἡμῶν τῶν ὄντων,
κι' ἄνευ αὐτοῦ μὴδὲν ἐστὶ
γενέσθαι τῶν δεόντων.

Επίκλησις τρελλῆ
πρὸς Μοῦσαν προσφιλή.

Π.—Κλαίω ἐπικαλοῦμαι τὴν Μοῦσαν Ἐρατό...
ἐσὺ βοήθα, Μοῦσα,
κι' ἡ πλάσις ἡ παροῦσα
μοῦ φέρνει ἔρατό.

Μὴν καλοῖδης γιὰ γάμουσ
καὶ νομφικὸς θαλάμουσ
καὶ τῆς εἰρήνης ἔρωτας.

Τώρα καιρὸς νὰ φάλης
τίγρεις, λεοπαρδάλαις,
ὕαινας, ρινοκέρωτας.

'Στὸν Μόσχο τὸν Χρυσὸ κι' ἐγὼ τὸ γένυ κλίω,
κι' ἐγὼ τὸν μεγαλῶνω
μὲ πάθος, μὲ δαιμόνιον,
ὡς κύριον αἰώνιον.

Τούτος μακάριος
Πρωτοπαθάρσιος
και Καγκελάρσιος.

Σ' αυτό τὸ χάλι
μικροὶ μεγάλοι
φωνάζουν πάλι:

Ἀλεξιτήριε,
Μόσχε σωτήριε,
δέξαι σοι, κύριε.

Τούτον ἐπικαλοῦμαι σὲ χρόνια τρομερά...
τοῦ βόταμ, ντίβα, μόνε, λέγω Ἐρατώ...
θέλω και τοῦ Βαράνου νὰ πέρνω τὸν παρᾶ,
θέλω και τοὺς Συμμάχους φίλους νὰ τοὺς κρατῶ.

Μὲ γαίρουσαν ψυχὴν
σαλπίζετε στὰ πλήθη
πῶς τώρα κατ' εὐχὴν
ὁ μπλόκος διελύθη.

Ἐτελείωσε τὸ κάζο κι' ὁ κόσμος ἔχει χαρῆ...
πάει και τοῦ Ναυάρχου τὸ φοβερὸ μπουρλί.
Βαρεῖται τὰ βρολιὰ,
πάλι μὲ τὴν Ἀγγίλια
μας ἔδωσε παληὰ
κι' ἀληθινὴ φιλία.

Ἐτελείωσε τὸ κάζο και καθεμὴν φοβέρα,
ποῦ γέννησε μιὰ κάκκια μ' αὐτὴν τὴν Ἐγγιλιτέρα.
Ἐμεις μὲ τὴν Ἀγγίλια κι' αὐτὴ μαζὺ μ' ἡμᾶς,
ἔτσι ἔμπορεῖ νὰ φέξη κανέναν λουκουμαῆς.

Ἐστὴν κάκκια μας τελεία,
στὸν Ἐλλιοτ φιλιὰ,
ἡμεις χωρὶς Ἀγγίλια
δὴν κάνομε δουλειὰ.

Κι' ἐν μέσῳ τῶν πολέμων κι' ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης
πρέπει και τοὺς Ἐγγιλιζοὺς ὡς φίλους νὰ τοὺς κρῖνῃς
Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ
και νῦν και στὸν αἰῶνα
ὀμνῶ τὴν Ἀλβιόνα,
ποῦ θίνα: και λεφτά.

Πάλ' ἡ παληὰς ἀγάπαις,
και τώρα, βοὲ γαιδοῦρι,
δίνω καμπόσαις φάπαις
και στὴ δική σου μόρη.

Σκέψεις τοῦ Φασουλῆ περίεργος πολὺ.

Τώρα, ποῦ μὲ τὸν πόλεμο συμβαίνουν τόσα λάθη,
τώρα, ποῦ γάχνουνε πολλοὶ τ' αὐτὰ μὲ τὸ καλᾶθι,
μοῦπαν πῶς ἔτσι ἔαφνικὰ πλῆθιο πολεμικὸ
πῆγε στὸ Κασταλλόριζο, ποῦθιν Ἐλληνικὸ,
και τὸ κατεδομάρδισε γιὰ μέρος Τουρκικὸ,
νὰ κατὰ λάθος ἐκταναν αὐτὴν τὴν σφοδρεία
κι' ἔλο τὸ Κασταλλόριζο λιγώθηκε στὰ γέλωτα.

Εἰς τοῦ Φαλήρου κάθομαι τῷμορφο τάκρογιάλι
κι' ἔλο τὴν πικροθάλασσα κυτᾶζω μὲ τὸ κιάλι,
μὴ κατὰ λάθος ἔαφνα κάποιο πολεμικὸ
νομίσση και τὸ Φάληρο γιὰ μέρος ἐχθρικό,
και μπάμ και μποῦμ ἀρχίσομε βρονταῖς και μπαταρίας
κι' ἔχομε φασαρίες.

Μὲς στὸ πολέμου τὸ κακὸ
συμβαίνουν τέτοια λάθη,
κι' ἄν γίνῃ τέτοιο ἔαφνικὸ
τὸ Φάληρον ἐχάθη.

Κι' ἄν ἔχ' ἡ μοῖρα μας γραφτὴ
και τέτοια δυστυγία,
θὰ λείψ' ἡ Πλάξ ἡ ζηλευτὴ
και τὰ ξενοδοχεῖα.

Θὰ λείφουνε κερᾶσματα,
μὰ και χοροὶ και τσίγγα,
κι' ἔπάνω σὲ χαλάσματα
θὰ κλαίῃ κουκουδάγια.

Γιὰ τέτοια συμφορὰ θεινὴ
παθαίνεσαι και φρίττει
μαλὸ ξεβιδωμένο.

Σὰν σκέπτεται τί θὰ γενῆ
κι' ἐκείνο μου τὸ σπῆτι,
ποῦναι και χρωμένιο.

Πανήγυρις γραμματῶν ἐκ τῶν ὠραιότετων.

Ἐστὸυ Σακελλαροπούλου τοῦ Σπύρου τὴν γιορτὴ
κι' ἐγὼ καμπόσαις στίχων θὰ ρίξω στὸ χαρτί.
Εἰκοσιπέντε χρόνων λαμπρὰ διδασκαλία
χωρὶς φωναῖς και κόμπου φουσκώματα γαλοῖα.

Σπορεὺς κι' ὁ Σπύρος σπόρον ἔσπειρε τοῦ καλοῦ,
ἐδίδαξε τὸν Πήγη ρήματα μεγαλοῦ,
ἀλλὰ κι' ἔπαινομάσθη Λατίνος πρὸ πολλοῦ,
μύστης τοῦ Παρθενόου και τοῦ Καπιτωλοῦ.

Μὲ τοῦτον τὰ Γεροῦνδια δυσάρεστα δὴν εἶναι,
μὴ δὲ και τὰ Σουπινὰ,
γκαιουτεᾶμοις γκιτουρ... Ἐθῆθι, κλαινε Λατίνε,
μαζὶ μὲ τὴν Λατίνε.

Ἔρατοι γάμοι τοῦ Πῶπ τοῦ Βλάμη.

Ἐγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πῶς τουτοῖν τὸν μῆνα
ὁ φίλος Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν ἔπειρε τὴν Χρυστίνα,
τέρφην ψυχῆς και πνεύματος, κόρην Κορομηλά,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχετα: τοῦ κόσμου τὰ καλὰ.

Και καμπόσαις ποιμαῖαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίας

Τὰ καθ' Ἡρᾶ και Δεάνδρον, ἀγγών ψυχῶν ἀγάπη,
μετὰ φρονίας ποιητικῆς ἔθῆτα Χατζηραφῆ,
διακροπεὺς Καθηγητοῦ
και τὸν Μουσῶν ἀγαπητοῦ.